

JÉ GÉ ČKO

Školní časopis při Gymnáziu a SOŠPg Jeronýmova

Kultura:

Pozitivní mládež

Rozhovor:

Atmosféra maturit

Kulturní vložka:

Hlášky z tercie

Úvodní slovo

Už je to konečně za námi! Po deseti měsících tvrdé dřiny, hlavně ze strany nás, studentů, ale samozřejmě také profesorů, jsme už v závěrečném týdnu a za dva dny nás čekají dva měsíce tolik očekávaného volna. My v redakci našeho školního časopisu jsme nelenili a připravili jsme pro Vás poslední číslo Jégéčka v tomto školním roce. Doufáme, že v těchto posledních dvou dnech školy, kdy už se pouze snažíme šroubováky a jinými nástroji odstranit žvýkačky zpod židlí a lavic a taky je drhneme různými mycími prostředky, aby pustily všechny naše malůvky za ten rok, si v něm počtete a bude vás bavit.

Přeji příjemné počtení a krásné prázdniny!
Za celou redakci
Lenka Strádalová

Obsah

- 3 Novinky
- 10 Kultura
- 13 Rozhovor...
- 21 Čím se baví gympláci

Chcete také přispět?
Kontaktujte nás!
jegecko@gmail.com

Přijeli jsme, pojedli jsme, odjeli jsme

Jistě si vzpomínáte na článek z minulého čísla o neporazitelném dream teamu, který před několika týdny vytřel zrak na Studentské Agoře všem zúčastněným školám z Libereckého kraje. Tento tým se totiž 4. června vydal do Lichtenštejnského paláce do Prahy na Kampu, aby si vydobyl respekt i ve finálovém kole. Na začátku nás čekala přísná kontrola, takže náš plán postřílet ostatní týmy byl tímto rázem zhatěn a my se, samozřejmě po řádném obhlédnutí majestátních prostorů (především teda toalet, které by si obyčejný člověk mohl splést s obývacím pokojem), začali usazovat ve Zlatém sále, kde bylo v 10:00 SELČ klání zahájeno. Čekali nás celkem dva soupeři, přičemž s každým jsme měli debatovat na jedno známé a jedno neznámé téma. Pokud vám paměť sahá tam, kam mně, tak si jistě pamatujete, jak jsme v krajském kole měli ohromné štěstí jak na témata, tak i na stanoviska. No, tak tady nám to teda byl čert dlužnej. Téma č. 1 – Právo na internet by mělo být zakotveno v Listině práv a svobod člověka. Jsme pro. Blbost! Celých těch 5 minut, co se debatovalo, jsem se to snažila pochopit. Téma č. 2 – Stát by měl zrušit úmluvu umožňující Slovákům bezplatné studium na českých vysokých školách. Nehledě na stanovisko stojí tohle téma za starou bačkoru, ale pro informaci, jsme pro. Další téma – Na školách by měly být zavedeny uniformy.

Jsme opět pro, ale tentokrát to téma není úplně nejhorší. A poslední naše téma v semifinálovém kole bylo... tadáá... Kastrace sexuálních delikventů by měly být zakázány,

s čímž my nesouhlasíme. Ačkoliv se téma může zdát dosti pofidérní, tak po skončení debaty bylo naše počínání okomentováno asi takhle: „Chválíme Jeronýmovo gymnázium, které se, zdá se,

konečně probralo. Dobré ráno!“ Takže jsme si všechen šarm nechali triumfálně až na konec. Poté již někdo shora vyslyšel mé akutní kručení v břicho, a tak jsme byli povoláni na občerstvení. A sakra to byl ráj! Na stole se to hemžilo houstičkami, tortillami, croissanty a všemi možnými dobrůtkami. Tak jsme se nadlábli.

No ale on nebyl konec! Přinesly se koláče, muffiny a takový keramický ježek, ve kterém byly napíchané ovocné špízy. Já vám říkám, že jsem z toho našeho debatování měla takový zoufalý pocit, ale tohle ho kompletně zahnilo do kouta a moje plné břicho plnilo celé mé tělo pocitem dokonalého štěstí. Po tomto nepřekonatelném zážitku jsme se vrátili do Zlatého sálu, abychom se dozvěděli, kdo že to postoupí do finále. Držte své brady vzhůru, milí čtenáři, protože vás nyní jistě překvapí, když

vám řeknu, že náš tým se finálových debat nezúčastnil. Den pro nás však ještě neskončil, protože jsme si ještě vypoaslechli odbornou debatu na téma: „Co nám EU vzala a co nám dala?“ v podání Ing. Petra Jana Pajase a

Ing. Libora Prudkého. A jelikož jste jistě přestali číst v okamžiku, co jste si přečetli, že jsme nepostoupili do finále, tak vynechám informace o finálovém kole, protože to bez naší účasti ztrácí na významu, a už jen pro zbylé čtenáře mám dvě věci. První jest, že náš tým sice nevyhrál, ale jedním z

nejlepších debatérů finálového, a tudíž celostátního kola, se stal student septimy – Marek Liška, takže potlesk pro něj! A druhé mé sdělení je spíše taková rada. Soutěžte! Protože čím vyšší úroveň soutěže to je, tím lépe se tam najíte. Mějte se.

Atmosféra maturit

„Maturita je jen takový strašák v poli,“ tak se to u nás říká už od minulého roku. Ale je to skutečně pravda?

Většina letošních maturantů už má to nejhorší za sebou, a zatímco se lopotili se státními i ústními maturitami, my jsme převážně měli volnější rozvrh. Jak to ale u takových maturit vlastně vypadá, jak se studenti i profesori cítili, a mají pro nás nějaké rady, do pozdějších let, až my sami budeme stát na prahu dospělosti? Zeptali jsme se Aničky Banzszelzové z letošní 4. B a profesorky českého jazyka Mgr. Žanety Horanové. Přečtěte si nyní, jestli nám mají ony co říct a třeba se dozvíte i něco nového.

Rozhovor s
profesorkou Mgr.
Žanetou Horanovou

Připravovali se podle Vás studenti dobře?

Jak kteří. Někteří se připravovali nadstandardně a neočekávaně dobře, hlavně chlapci překvapili, protože od nich se to tak nějak neočekávalo. A děvčata byla v převážné většině připravena velmi dobře.

Jakých chyb se při ústních maturitách studenti dopouštěli?

Největší chybou pro mě osobně byla povrchnost.

Chcete tím říct, že Vám odpovídali tak, jako kdyby očekávali, že si to sami domyslíte?

Ne, myslela jsem tím naučené fráze z internetu nebo přesné kopírování rozboru z hodin češtiny.

Jaká vládla atmosféra?

Jako vždycky na této škole přátelská. Učitelé se tradičně těší na výkony svých studentů a měla jsem i zkušenost, kdy sami studenti na maturitním večírku přiznali, že si tu maturitu s námi užili a celkově to byla pro ně krátká zkouška a nestihli nám říct vše, co se naučili. Posledního maturanta ze 4.A jsme doslova museli od stolu vyhnat, a to mluvil o knize o celých sedm minut déle, než byl limit.

Samozřejmě, že někteří přišli velice ztrémovaní a nervózní, ale po prvních dvou minutách myslím nervozita opadla, protože jsme se snažili odvést pozornost jinam.

Myslíte si, že to tento rok dopadlo dobře?

Dopadlo to tak, jak to dopadlo, šestnáct studentů neudělalo maturitní zkoušku, což je průměr čtyři na třídu.

Stalo se někdy, že jste se s kolegy na známce nemohli shodnout?

Samozřejmě, ale vždycky se oba snažíme dojít ke společnému závěru, který bude spravedlivý. Komunikace je totiž základem všeho.

Rozhovor s Annou Banzszelzovou (letošní 4.B)

Jak ses cítila před maturitami? Byla jsi nějak výrazně nervózní nebo jsi to zvládala s klidem?

Už od září nám profesori říkali, že už budeme maturovat, že bychom se měli začít učit a připravovat, což hodně lidí znervózňovalo. Když začal svaťák, stále jsem si neuvědomovala, že budu maturovat. A najednou to bylo tu. Nejvíce nervózní jsem byla v pondělí, v den mé maturity.

Jak bys charakterizovala náladu profesorů za celé maturitní období?

Všichni byli moc hodní, říkali, že kdyby něco, můžeme jim psát maily, že nám pomůžou. Nakonec nás všechny překvapil fakt, že těch kterých jsme se nejvíce báli, že budou klást d'oubavé těžké otázky, tak ti nás nejvíce podrželi a naopak. Většina se nám snažila poradit, takže z nás spadla nervozita.

Jak ses cítila u ústních maturit?

Byla jsem velice nervózní, už na zahájení v pondělí. Odpoledne v pondělí jsem maturovala. Začínala jsem češtinou, u které jsem byla tak nervózní, že jsem ani nevěděla, co tam říkám, bohužel taky to tak dopadlo. Na ZSV, angličtině a zeměpisu to bylo mnohem

lepší. Profesoři mi pomáhali a povídali si se mnou, než jsem šla na potůtko, což mě přivedlo na jiné myšlenky a nervozita mě opustila.

Co je podle tebe nejdůležitější pro to, aby člověk nebyl nervózní?

Člověk si musí věřit a jít tam s tím, že to udělá, jakmile nepatrně zaváhá, znervózní a ani rádo by pomocné otázky profesorů mu nepomohou.

Jaký je tvůj dojem ze státních maturit?

Můj dojem? No řekněme, jsem ráda, že to mám za sebou, je to opravdu velká zkouška pro každého. Moc mě mrzí, že to někteří neudělali a věřím, že to udělají v září.

Jak se cítíš teď, když už to máš všechno za sebou?

Všechn stres z nás, absolventů, spadl, rychle jsme si odvykli od školy a přestáváme si uvědomovat, že v pracovní dny někdo dopoledne nemá čas, protože je ve škole. Docela se bojíme nástupu na vysokou školu, ale zatím máme čtyři měsíce prázdnin, abychom probudili naši morální stránku se učit.

Je nějaká rada, kterou bys chtěla dát studentům ohledně maturit?

Hlavně nebýt nervózní, to s člověkem dělá hodně. Taky byste se měli začít dřív než dva dny před maturitou, možná byste potom měli lepší známky než samé trojky. Člověk do sebe všechny vědomosti musí cpát postupně a vždycky v hlavě něco zůstane.

Mění se toho hodně, když konečně absolvuješ těch

osm let a odmaturuješ?

No já jsem absolvovala jen čtyři roky v našem ústavu a je to fajn na to vzpomínat. Někteří lidé ze třídy mi budou chybět, i někteří profesoři, kteří nás toho dost naučili, a tímto bych chtěla za všechny absolventy poděkovat. Nezapomenu naše zpívání na angličtině, hlášky naší třídní profesorky J. Hatrikové, srazy v 8:05 s panem zástupcem Vydrou před vchodem, chemii s panem profesorem Canovem, tělocviky, kde to vždycky

vypadalo jako v židovské škole a soudržnost a pospolitost v naší třídě, když byl nějaký průšvih. Ráda se do našeho růžovoučkého ústavu jednou přijdu podívat. A co se mění? Prakticky všechno. Nevstáváte do školy, kam jsem vždycky chodila pozdě, neučíte se, nemáte úkoly, které jste stejně dělali ve škole, nebo vůbec. Najednou nespadáte pod jednu třídu, ale jste všude sami za sebe.

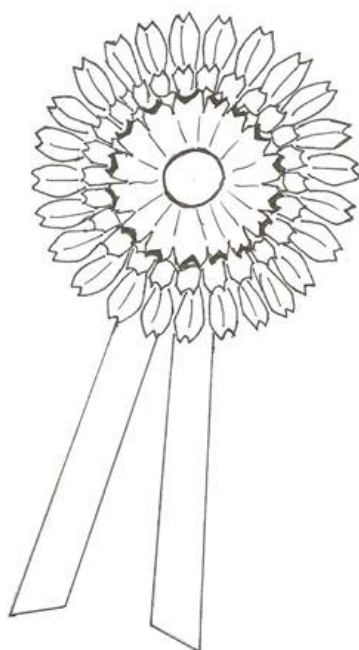
Květinový den

Ve středu 14.5. se konala sbírka Květinový den. Byla to sbírka určená k léčbě rakoviny plic a na výzkum nových postupů. Za tímto účelem se po celé České republice lidé, jak z řad žáků škol, dospělých i skautů účastnili této sbírky, s cílem prodat co nejvíce kytiček a pomoci tak nakaženým. Cena jedné kytičky byla 20 korun a výše, jak si dárci sám přál. Barvy stužek na kytíčkách se také různily, nejčastěji to byly: zelená, modrá a červená. Stužky se prodávaly po celý den a bylo možno vidět, jak se Liberec hemží lidmi ve žlutých tričkách s plátěnými kasičkami kolem krku a s košíčkem kytiček v

rukou. Ovšem ani o skauty v krojích nebyla nouze, jak v hnědých, tak i v modrých barvách. Vím to, neboť jsem byla jednou z nich. Náš přístav vodních skautů měl sraz ve dvě hodiny u radnice, a to v plném kroji. Musím se přiznat, že obdivuji zapálení našich menších dětí, jež se tohoto úkolu zhostily vskutku bravurně. Nechyběla jim pořádná dávka odvahy oslovit cizí lidi na ulici a směle představovaly naši věc. Postupem času jsem si nemohla nevšimnout, jak se lidé dělili do specifických skupin. Jedni kteří ochotně kupovali kytičky a činilo jim to radost, a dokonce si o kytičku kolikrát i přišli říct,

se jen lehce lišili od těch, kteří svou kytičku již měli a používali ji jako jakýsi štít či talisman, proti dalším prodavačům kytiček. Skoro jako by kytičku pozvedli a němým výrazem očí říkali: „Odstup satane!“ To možná trochu přeháním, ale dostávám se tím ke třetí skupince lidí, která dávala svým postojem a mimikou jasně najevo, že s tím rozhodně nechce nic mít. Ať už osvědčenou metodou bylo odvrácení se nebo rovnou přechod na druhý chodník. I přes drobné neúspěchy se však podařilo vybrat na charitativní účely poměrně vysokou částku.

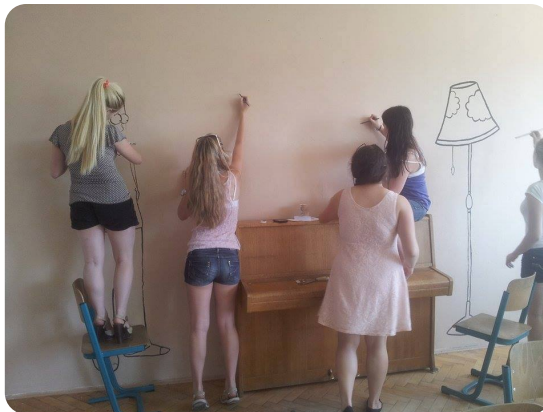
Veronika Arientová

Malování v 1.M

I přes útulnost naší školy se najdou takové učebny, které nepůsobí zrovna esteticky. Jedna z nich se nacházela ve třetím patře staré budovy. Světle modrá oprýskaná zeď, opadaná omítka, staré skříně.. studená atmosféra. Ale pak se pár chytrých hlav dalo dohromady a řekly DOST! A není náhoda, že se těch pár chytrých hlav sešlo právě v 1.M. Již v první polovině školního roku jsme dostaly nápad na vylepšení třídy, jenže, jak to tak bývá, uskutečněn byl až začátkem června. Ty odvážnější sepsaly žádost o vymalování panu řediteli, nakoupily barvy a spolu s panem profesorem Králem zařídily vše potřebné. V pátek 6.6. akce vypukla. S taškami plnými barev a jídla se sešlo 11 z nás i s panem profesorem ve škole. Vyklidili jsme třídu, vyrobili papírové čepečky pro správné

malíře a po pár společných fotkách z místa činu jsme začali s prací. Většina malířek přespala ve škole do druhého dne. V sobotu 7.6. kolem 12:00 hodin bylo dílo dokonáno. Po celou dobu nás provázela legrace, nadšení a polibky múz, které se postaraly o krásné výsledky. Nechyběla ani společná večere a noční debatování. A jak to se třídou dopadlo? Změnila se k nepoznání. Hřejivá atmosféra dýchá na každého, kdo vejde do dveří. Ostatně, přijďte sami nahlédnout, jak tým 1.M zapracoval!

Daniela Lehotaiova

Velká čtenářská soutěž VIII

Na naší škole velmi dobře funguje knihovna anglické četby ve více či méně zkrácených a upravených verzích. Knihy si půjčujete stále častěji, ať již ze zájmu o četbu jako takovou, nebo jako přípravu na esej z anglické literatury či rozšíření obzoru k maturitě. Před 8 lety byla poprvé vyhlášena čtenářská soutěž, která kromě vašeho pasivního čtení měla umožnit i uplatnění vaší vlastní kreativity.

Kategorie zůstávají v podstatě neměnné, umožňují účast studentů zaměřených všemi směry.

Kategorii Mladý talentovaný autor aneb Creative Writer si vybírají ti z vás, kteří mají fantazii, umění rozvinout příběh a vládnou angličtinou natolik dobře, aby příběh dokázali vtělit do slov. Úkolem je vytvořit vlastní příběh inspirovaný četbou knihy anglicky píšícího autora, přečtená kniha slouží jen jako základ pro vlastní závěr knihy nebo inspirace pro vlastní krátkou povídku. Pro ty, kteří mají básnické střevo, je určena kategorie Znameníť básník aneb Admirable Poet. Úkolem je napsat báseň v angličtině motivovanou četbou konkrétní knihy. Nejoblíbenější a nejhojněji zastoupenou

kategorií se v průběhu let stala kategorie Informační plakát o autorovi aneb Who Wrote the Book, ve které se projeví vaše schopnosti pracovat s informacemi a vytvořit po grafické i obsahové stránce co

nejpoutavější plakát.

V kategorii Kreslený seriál aneb Amusing Comics se uplatní současně vaše literární i výtvarné nadání při vytváření komiksu na motivy přečtené knihy.

Vaše hojná účast na letošním již osmém ročníku soutěže ukázala, že je pro vás „reading“ stále „fun“ a že vaše

kreativita nezná mezí, vaše práce přináší radost a potěšení nejen tvůrcům, ale i spolužákům a učitelům. Je

stále obtížnější vybrat ty nejlepší, odměnění však mohou být jen 3 v každé kategorii.

V letošním kole, které jako vždy proběhlo v březnu, Měsíci knihy, to byli v kategorii Povídka tito soutěžící:

1. Anna Paříková (septima)
2. Sára Novotná (1. B)
3. Marie Tůmová (1. B)

v kategorii Báseň:

1. Barbora Novotná (kvarta)
2. Eliška Sojková (kvinta)
3. Petr Hofman (1. L)

v kategorii Plakát:

1. Eliška Sojková (kvinta)
2. Magdalena Lenfeldová (kvinta)
3. Max Akrman (sekunda)

v kategorii Komiks:

1. Kateřina Fiňková (sekunda)
2. Tereza Kleinerová (1. B)
3. Michaela Rysnerová (1. A)

Ceny, slovníky a čítanky sponzorované

nakladatelstvím Oxford University Press a Podještědským knihkupectvím v Liberci, byly vítězům předány za účasti vedení školy dne 30. 4. 2014. Těšíme se na vaše literární a výtvarné kreace v příštím roce. Pro inspiraci je v tomto čísle otištěna vítězná povídka Anny Paříkové.

The Complete Sherlock Holmes

I decided to visit Holmes as it must have been a week I last saw him. When I knocked on the door, no one answered. I used my old key to get in. I did not have any plans for that day so I wanted to wait for him. I came in and I wondered how he could make such a mess just in a week. I did only six steps and fell over something. In a moment Holmes was standing above me with a revolver in his hand. 'Oh, it's just you,' he sighed and put the revolver away. The pile of clothes on the couch must have been him, sleeping, and my fall woke him, I thought.

'How are you?' he asked, yawning.

'I am very well. Thanks. But you look sick.' I replied when I noticed his pale face and dark circles under his eyes. 'Have you eaten something?' I was sure he even did not go out since I left last week. He sat into a chair next to the fireplace.

'You know food is not what I need, my dear Watson,' he replied, staring into the ceiling.

'You are not on drugs again, are you?' I asked concernedly. 'No, I meant work, Watson. That is what I need.'

'What about all the letters? Someone would certainly appreciate your help.' I pointed on the letters lying on a table. 'Nothing I would be interested in.'

'You did not even bother to open them.'

'There was no need. Look at the addresses.' I took them and glanced them quickly. All were addressed to Mr Sherlock Holmes, 221B Baker Street, London.

'What should I see? All of them are for you.'

'The handwriting, Watson. Look at it. If you would face to mysterious crime, wouldn't your hand shake at least a little bit?' I wanted to argue he cannot recognize it just from the handwriting but I was sure it would show up, the cases really are not interesting if I would open them. And Holmes paid attention to something else, anyway. He took the newspaper I brought and sat with it back into the chair.

Suddenly someone knocked on the door. I went to open it. A young boy was standing there and before I could ask how I could help him, he just said: 'I've got note for Mr Holmes,' he gave it to me and ran away. I gave it to him.

'Finally!' He was obviously delighted from the note.

'What is it?' I asked curiously. 'It says about a case, Watson. Do you remember when I helped to find all weak points in the security of the Bank of England? The bank on Riverside has a new security system and I am going to prove it is not that secure,' he smiled. 'Would you mind meeting me here, let's say, on Friday?' He asked while he was putting his coat on. 'Of course not. And you really need that case.'

I even did not have to wait until Friday to see him again. Two days after he got his case another boy came to my place with a note: I need your help. SH. I went immediately to the given address.

To my surprise it was a police station.

'Holmes! What happened?' I was very shocked to see him in jail.

'Let's just say that was not one of the banks, which were glad I showed them how badly their new system works. I guess I should have informed them first. At least, Lestrade was really glad he could have arrested me finally,' he laughed and I joined him.

Anna Paříková

Pozitivní mládež

Rok se s rokem sešel a všichni tři členové kapely úspěšně odmaturovali. Teď nezbyvá než se ohlédnout zpět a vybavit si všechny ty krásné chvíle, co jsme s kapelou prožili. Kapelu jsme založili v roce 2011, když jsme byli v prváku. Původně vznikla jako taková jakási charitativní sbírka, která by díky penězům vydělaným na koncertech podpořila obnovu populace Ťuhýků rudohlavých v oblasti Valašského meziříčí. Tato původní idea byla ale brzo rozvrácena faktem, že koncerty místo vydělávání prodělávaly. Pak už jsme pokračovali čistě pro zábavu a pro radost ze hry. Začátky byly krušné. První překážkou (trvajících stále a nepřetržitě) byla neschopnost členů vyloudit ze svých nástrojů libé zvuky. Tuto překážku jsme překonali tvrdou pílí a slušnou dávkou hudební hluchoty. Další překážkou bylo sehnat dobré vybavení. Vybavení není vůbec levné a není vůbec snadné sehnat přesně to potřebné. Pro laika je v podstatě nemožné vybrat bez pomoci kombo se správnou úrovní hlasitosti, wataže, ohmáže... s tím vás

nebudu zatěžovat. Prostě si sakra uvědomte, že to je těžký! Po úspěšném nazvučení kytar, zpěvu a bicích jsme konečně začali zkoušet a v rychlém sledu i vystupovat před publikem.

Zkušeben jsme měli hned několik, ale žádná nebyla tak přepychová jako sklepení v domě méj babičky. Když Žabák zahrál na basu komorní A, babička musela prchat od stolu s křížovkou a chytat padající sklenice a příbory. Koncertovat je něco vážně skvělého. Je super pozorovat, jak postupně na koncertech přibývají lidé a

publikum se z rodinných příslušníků změnil na kamarády a později třeba i na lidi, které vůbec neznáte. Takže tímto děkujeme všem těm, kteří chodili na koncerty. Zahráli jsme si v několika městech, při různých příležitostech a pokaždé to byla velká sranda jak pro kapelu, tak, doufám, i pro publikum. To, co nám chybělo v kvalitě hudby, jsme snad doplnili vtipností a tvořivostí v projevu na pódiu. Koncert je zaprvé, dle mého názoru, nejlepší možnost jak trávit páteční večer. Ale jestli se radši vlníte v bublinkách v Maximálu za doprovodu pro epileptiky naprosto zhoubných světýlek a laserů, je to vaše věc. Každý jsme jiný, a mně nepřísluší soudit. Jenom chci říct, že zahrát si se super kapelami na koncertě pro nás byla úžasná zkušenost a za nic na světě bych to nevyměnil. A koncert je zadruhé velmi cenná lekce. Naučí vás překonat nervozitu, naučí vás komunikovat s obecenstvem, naučí vás pohotovosti a schopnosti improvizace. Všechny tyto dovednosti už se nám nesčetněkrát osvědčily v reálném životě. Co třeba

taková maturita. Tam mě schopnost improvizace a schopnost zachovat chladnou hlavu ve stresové situaci v podstatě zachránila. Neříkám, že tyto schopnosti jsou nutností, ale jsou přinejmenším velmi užitečné. Ve svém ohlédnutí musím se zdravou dávkou sebekritiky říct, že naše hudba nikdy nebyla nijak složitá. Texty neměly hloubku a nebyly psány shakespearovským blankversem. Nevháněly do očí slzy ani nepřinášely útěchu zlomeným srdcím nebo šikanovaným dětem. Zpěvy nezněly jako Celine Dion na přídi Titaniku, ani vás nikdo na youtube nebude v tutorialu učit, jak zpívat jako Jan Moleš. Kytarové riffy by zahrála i slepá opice s artritidou a bicí by mohl zastoupit stepující nosorožec.

Ale byla to naše hudba a šla z nás. A byla to sakra fakt zábava! Skládat a hrát něco, co jste vy sám vytvořil a vidět, že se to i určité skupině podivínů líbí a nějakým způsobem je to oslovuje, to je prostě skvělý pocit. Další věc je, že na muzikanty ze zásady letí holky. A to, že to v našem případě nefungovalo, neb jsme všichni tři enormně oškliví, neznamená, že ve vašem případě to také fungovat nebude. Takže zakládejte kapely, učte se hrát na nástroje. Hudba je opravdu parádní věc. Vystupujte před lidmi. Koncertujte. Oživte trošku libereckou rockovou scénu, ať se nemusíme každý pátek vlnit v bublinkách v Maximálu, ale můžeme si zajít poslechnout fajn hudbu. Založit kapelu byla jedna z nejlepších věcí v mém životě

a všem to vřele doporučuji. Zdravím všechny bývalé spolužáky, kantory, kuchařky, pana školníka, uklízečky, vedení a Yahiu Thabita Jamaldina a přeji vám spoustu krásných věcí ve dnech nadcházejících. Budoucnost kapely je v tuto chvíli velmi nejistá. Máme před sebou pár koncertů, takže zlehka nacvičujeme, a uvidíme se s vámi všemi ještě na akademii. Takže se mějte krásně a dávejte si k obědu dědu Bohouše, je v něm víc, než by se zdálo. A pro redaktory Jégéčka mám ještě na závěr jeden vzkaz. Zaveďte už obrázkovou rubriku „Dívka Jégéčka v bikinách“, na co furt čekáte?! Dejte čtenářům to, co chtějí! Ahoj

Honza Moleš

Pozitivní mládež
již ve čtvrtek na
Akademii

WTF?!

...festival současného divadla...

Měla jsem to potěšení navštívit již 4. ročník divadelního festivalu WTF?!, který pořádá divadlo F. X. Šaldy. Je to akce, na které se diváci netěší jen z představení, která jsou pro naše liberecké Malé divadlo tradiční, ale i divadel z jiných měst, vystoupení jiného charakteru a večerních koncertů v ceně vstupenky. Přesto, že tento ročník byl opravdu pestrý a viděla jsem spoustu nového, stejně u mě nejvíce zabodovalo představení LOGO od libereckého divadla F. X. Kalby. Šlo o příběh inspirovaný skutečnou událostí. Přijde mi škoda Vám tady popisovat příběh, protože Vám stojí za to, představení shlédnout na vlastní oči. Jen

abych Vás trošku naladila hlavními tématy je dnešní doba, absurdita společnosti a její naivní hloupost a nespravedlnost, která v tomto světě převládá, alespoň já jsem s těmito pocity odcházela. Další vystoupení od F. X. Kalby, které jsme na WTF?! mohli vidět, bylo (pro mne dlouho, netrpělivě očekávané) Dianiška je bůh. Bohužel musím říci, že mě moc neoslovilo, ale to né snad proto, že by bylo nějakým způsobem horší, ale

narovinu nejsem ještě natolik vyspělý divák, abych mohla toto představení shlédnout s takovým nadhledem a nadsázkou, se kterými bylo ztvárněno. Těším se, až se na

něj podívám za několik let (doufám, že budu mít příležitost) a celé mi to do sebe zapadne. Co se týče ostatních představení, je nutné ještě

zmínit Bratry v triku s představením Plovárna. Šlo o vystoupení založeném především na akrobacii, žonglování a veselých skečích. Osobně moc nemám klauniády a podobné věci na jevišti v divadle ráda, ale toto bylo naprosto fenomenální! Za celé představení herci neřekli jediné slovo, přesto divák z jeviště nespustil oči. Navíc díky lehkému humoru, který celé představení provázel a odlehčoval více vypjatá místa, se v divákovi střídaly všechny možné pocity. Napětí, pobavení, mráz po zádech, úžas, obdiv. S tím odcházela velká většina diváků. Bylo to něco nového a mně se to osobně moc líbilo. Dalším představením, které se mi moc líbilo, bylo Svrbí od divadla A studio Rubín. Smála jsem se od začátku do konce a přes to mě toto představení donutilo v mnoha místech se pozastavit a zamyslet se. I liberecké Naivní divadlo si

přišlo na své a přesto, že je to především divadlo pro děti, svými krátkými scénkami uchvátilo a pobavilo i dospělé publikum. Je opravdu moc těžké vyzdvihnout zde pár vystoupení, protože za každé jsem nesmírně ráda a všechny bych s chutí shlédla znovu! Festival se mi moc líbil! Letos jsem na něm byla poprvé a už teď se těším na příští rok, s čím překvapí tentokrát.

Akademie 2014

Jistě jste si všichni všimli plákatů visících všude ve škole, a to i na záchodech! Samozřejmě nás také zajímalo, co to znamená. Za tímto účelem jsme vyzpovídali paní profesorku Riedlovou, která je jednou z hlavních pořadatelek letošní akademie.

Nejdříve paní profesorko, mohla byste shrnout, jak bude celá akademie vypadat?

Pomáhají nám studenti ze třetího ročníku, kteří se sami dobrovolně přihlásili. To tam také zjistíte, oni se během večera odtajní, ale zatím toho nemůžu prozradit moc, protože téma budeme odhalovat postupně. A jinak už máme přinejmenším osm čísel od studentů, kteří se také přihlásili dobrovolně, že budou chtít vystoupit.

Kolik lidí, tříd, případně učitelů se do toho zapojuje?

Tak ten nejužší tým tvoříme my s paní profesorkou Hrádkovou a čtyři nebo pět studentů a potom nám samozřejmě pomáhají i další lidé. Paní profesorka Podhorná s organizací Jeronýma a pak máme nějakou technickou podporu a celou řadu dalších lidí, kteří nám všelijak pomáhají.

Je škoda, že toho nemůžete příliš říct, ale mohla byste alespoň naznačit, na co se můžeme těšit?

Zase se můžete těšit na různá hudební čísla, protože jsme zjistili, že opravdu máme spoustu studentů, kteří umějí zpívat nebo hrát na nějaké hudební nástroje a využili jsme jejich potenciálu, no a každý rok jsme samozřejmě zvědaví, s čím novým přijde kouzelník (smích), takže se rozhodně těšte i na to. Také můžu asi prozradit, že i učitelé chystají zase nějaké překvapení. Nevím tedy, jestli to bude vtipné a překvapivé, ale rozhodně chystáme.

Tak na to se opravdu těšíme.

Když už jste zmínila hudbu, loni jsme měli na závěr menší koncert skupiny Pozitivní Mládež. Bude něco takového i tentokrát?

Pozitivní Mládež vystoupí na konci Akademie i tentokrát a bude mít i předkapelu, takže jako loni.

Už jste zmínila cenu Jeronýma, takže můžete krátce osvětlit, jak bude vybrán její laureát?

V podstatě ten systém bude stejný jako loni. Vybíráme ho

my učitelé. Každý třídní dává tipy a potom se musíme na pedagogické radě usnést, kdo tedy tu cenu vyhraje. A loni byla i studentská volba, takže doufám, že ta proběhne i letos. Navíc po nějaké pauze studenti obnovili i volbu o nejoblíbenějšího učitele, takže tento titul bude také vyhlášen, respektive ta anketa už proběhla.

Dobře a zajímala by mě poslední věc. Můžete nám objasnit, co znamenají ty plakáty na toaletách?

No to právě...

Alespoň naznačit?

Můžu říct, že se to bude objasňovat postupně a tento týden už by se měly plakáty objevit i jinde a ty by vám právě měly napovědět.

Dobře. I když je spousta informací přísně tajných, děkuji moc za rozhovor a přeji hodně štěstí s přípravou akademie.

Adam Pudil

Již ve čtvrtek!

... s odcházejícím šéfredaktorem

Jakub Hrubý má individuální studijní plán a i když tráví několik desítek hodin týdně sportem, má na vysvědčení vyznamenání. Jak to jen dělá? A ještě k tomu všemu zvládá vést náš školní časopis. Od příštího roku ale nastupuje na sportovní gymnázium do Jablonce.

Kdo vedl časopis před tebou?

Vedla to Anička Palečková, která loni maturovala. Je s ní rozhovor v minulém čísle.

Jak ses dostal do čela šéfredaktora?

Anička odešla a v podstatě to neměl kdo vést, protože většina redakce maturovala, a já jsem byl docela aktivní, tak mi to přenechali.

Co je teda náplní tvé práce?

Když mi lidi pošlou články, tak já je poskládám obsahově do rubrik, občas k nim přidám obrázky a pak to nesu panu zástupci k vytištění. Občas dělám i korekturu, když to je třeba.

Psával jsi dříve do časopisu i články?

No, psal jsem vlastně dva roky před tím, než jsem se dostal na

post šéfredaktora, pak jsem přestal. Vlastně jsem psal od primy, co tu jsem.

Baví tě to?

Jasně, jinak bych to nedělal! I když toho je občas trochu hodně.

Proč končíš v časopisu?

Protože odcházím ze školy, dal jsem se na sport, na cyklistiku, a tak mám větší možnosti jinde.

Na jakou školu odcházíš?

Na sportovní gymnázium do Jablonce.

Myslíš, že ti zkušenost s vedením časopisu něco dala?

Tak určitě... Sakra, už odpovídám jak ti sportovci! (smích) Organizace většího počtu lidí, ale i samotné psaní se mi, myslím, budou ještě v životě hodit.

Muže školní časopis na škole něco zásadního ovlivnit?

Zcela určitě, dokázali jsme si to glosou, která se probírala na poradách. Hodně diskutované je i téma ročníkových cest, i když pan ředitel to již považuje za uzavřené, což si myslím, že není. Myslím si a doufám, že to opravdu k něčemu do budoucna bude.

Vnímáš to jako velikou zodpovědnost?

Docela jo, protože poslední dva týdny před vydáním vždycky slyším a cítím tlak na vydání. Na jednu stranu to přináší stres nad tím, aby se číslo vydalo, ale zase pozitivní je, že cítím, že to aspoň někdo čte. Což je nejlepší možné ocenění vaší práce.

Lenka Strádalová

Míša Palšćáková

... se zakladatelem školní televize

Matouši, jak vůbec vznikl nápad vytvořit školní televizi?

Tak tenhle nápad vznikl asi před rokem a půl, nebyl to čistě můj nápad, ale spíš jsem se částečně inspiroval příbramským gymnáziem, které má rovněž svojí televizi.

Vzhledem k tomu, že mě baví video, baví mě stříhat video a baví mě fotit, jsem si řekl, že by bylo zajímavé něco podobného zkusit. Na tom, že jsem si to opravdu zkusil, měla asi největší zásluhu paní profesorka

Horanová, se kterou jsme tehdy byli za panem ředitelem a tím to začalo. Takovou první naší akci vůbec bylo natáčení posledního zvonění přesně před rokem, a tam se to celé zrodilo.

Co bylo nejtěžší, když jsi začínal s televizí? Když ses to teprve učil?

Myslím si, že ze začátku bylo nejtěžší vysvětlit těm lidem, co vlastně jsme a co děláme. Dnes, když jdu někam natáčet, tak už mě spolužáci znají, znají mě studenti, znají mě profesori, vědí, kdo jsem a vyjdou mi vstříc, pomůžou mi. Například, když jsem tehdy sháněl podklady pro chemickou olympiádu, tak

jsem vlastně každému učiteli musel postupně vysvětlovat kdo jsem, co mám za plán atd., mnozí se divili, co to jako vlastně vůbec chci. To už je v dnešní době mnohem lepší. To samé platí u studentů, kteří u toho

posledního zvonění byli třeba i překvapení: Co tam dělám? Jestli bych se neměl učit? A tak dále.

Od té doby se na YouTube kanálu objevilo přes třiatřicet videí. Co se mezitím změnilo?

Tehdy jsem ten první díl točil ve středu a prvního bylo v sobotu, to znamená, že jsem měl vlastně tři dny na zpracování a nahrání videa na YouTube. Když vzpomínám na náš poslední díl, tak ten jsme točili v pátek, přičemž prvního bylo v neděli, to znamená, že už jsem to stíhal za den a půl. Takže tam se to hodně posunulo, v tom smyslu, že už s tím člověk umí pracovat, už je to taková,

řekněme, rutina. Co se pak posunulo dál je hlavně obrazová kvalita, především díky nové kameře, za což vděčíme panu řediteli. Taky si myslím, že se posunulo vědomí, nejenom moje, ale i vědomí ostatních studentů a

učitelů o naší škole a o tom, co se v ní děje. Například, kromě samotných studentů maturitních tříd by se nikdo nedostal na jednu z našich posledních akcí, což bylo předávání maturitních

vysvědčení, takže si myslím, že je dobré, že přes ty videa se studenti a profesori „přenesou“ i na místa, kam se normálně nedostanou. Navíc se tím rapidně zvýšilo i vědomí mě samotného.

Tak to je nesporná výhoda. Je něco, s čím ještě nejsi spokojený?

(smích) Já jsem s většinou věcí spokojený. Snad jedině, co mi přijde rozdílné od ostatních škol, se kterými máme například zkušenosti z návštěvy České televize, kde jsme byli již dvakrát, jsou negativní reakce, což mě mrzí. Nevím, jak to mají v ostatních školních televizích, ale z toho, co jsme se bavili, mi přijde, že tam není taková

Rozhovor...

negativní a pesimistická nálada. Někdy je mi až líto, že někteří perfekcionalisté nejsou schopni ocenit samotnou existenci televize a práci, která se skrývá za jejím provozem. Nemluví samozřejmě o konstruktivní kritice, ta je užitečná a dokonce nezbytná, bez ní bychom televizi nemohli dělat. Nevadí mi, když někdo řekne: „Tohle se mi nelíbí, nebylo by lepší udělat to takhle?“ Ale vadí mi, když někdo jen kritizuje, aniž by doopravdy věděl, co chce, nebo jak to vyřešit.

Z toho, co já vím, ale jinak převládají

kladné ohlasy? To je vidět třeba i z toho, že jsi nominovaný na cenu Jeronýma.

Samozřejmě, kladné ohlasy a reakce, popřípadě konstruktivní kritika, převládají a každý takový názor potěší.

Mluvil jsi o návštěvě České televize, kde jste byli už dvakrát. Pomohla vám tahle exkurze v něčem?

Pomohla nám určitě v jedné důležité věci. Když jsme tam byli poprvé, tak jsme tam byli jako úplní nováčci a

překvapilo nás, kolik štábů je v České republice. Tam se nás sešlo asi čtrnáct školních televizí, takže to jsem nečekal, že nás bude takové množství. Také jsem myslel, soudě podle výsledků, že některé školní televize jsou

hodně amatérské, že nemají dostatek prostředků atd., ale to setkání v české televizi mě přesvědčilo, že většina školních televizí má ty prostředky, vybavení i další velkou podporu ze strany školy. Navíc mě zaskočilo, kolik lidí se na televizi na jiných školách podílí. Třeba příbramskou televizi tam reprezentovalo šestnáct lidí, zatímco my jsme tam byli s Jirkou Kubánkem z kvarty dva. Takže, co mě zaskočilo úplně nejvíce, byl právě ten počet členů. Uvedu ještě

jeden příklad. Jedna paní učitelka si stěžovala, že jich školní televizi dělá jenom deset, načež my jsme se s Jirkou tak zasmáli a říkali jsme: „No, my to děláme dva, respektive tři.“ Takže to jsem si asi z toho setkání nejvíce

odnesl, protože jsem si dlouho myslel, že je zbytečné najímat více lidí, ale není tomu tak.

Takže nyní bys ocenil, kdyby se k tobě přidali další lidé a pomohli by ti s televizí?

To bych teď určitě ocenil. Jde o to, že spousta lidí umí pracovat s technikou, s videem, baví je to a

pro mě není problém je zaúkolovat, ale musí vědět, co chtějí, musí vědět, co by v té televizi chtěli dělat. A je tu ještě jedna důležitější podmínka, se kterou se často potýkáme, a to zodpovědnost. Zodpovědnost jednotlivých členů, bez které to vlastně nejde, a pokud tam ta zodpovědnost není, tak ta redakce nemůže pracovat. **Dobře, takže nenápadná výzva pro ostatní studenty na závěr. Díky za rozhovor a všechno nejlepší k jednoročnímu jubileu**

Adam Pudil

... s Francouzem

Rodilý mluvčí Benoît působil na naší škole a studentům učícím se francouzsky tak obohacoval hodiny o své zážitky a poznatky z Francie. Rozhovor jsme s ním připravili za pomoci prof. Gebouské a prof. Miškovského.

Proč jsi přijel zrovna do Liberce? Proč právě na naši školu?

Zprvu jsem odpověděl na inzerát, ve kterém jsem byl nejlepší. Následně jsem absolvoval pohovor na Skype a byl vybrán, abych tu s vámi strávil 2 měsíce.

Jaké bylo tvé povolání ve Francii?

Býval jsem finanční poradce, chtěl jsem však změnu, a tak jsem si udělal dálkové studium.

Odkud pocházíš?

Narodil se v Lille, ale posledních 10 let žiji v kanadském Montrealu.

Nevadí tvé rodině, že jsi mimo ně? Cestuje také tvá rodina ráda?

Má rodina také cestuje, ale především kvůli škole to není vždy jednoduché. Když není rodina se mnou, tak se sice nudím, ale naštěstí máme Skype a tak spolu můžeme mluvit každý den. Lidé tady v Čechách mě častou zvou na různé akce, a tak se mi tu líbí.

Jaké místo se ti nejvíce líbilo v ČR?

Mám rád zámek Sychrov, samozřejmě také Prahu.

Líbí se ti na naší škole?

Ano, mám rád vaši školu, jiná odpověď by určitě nebyla v potaz.

Jak jsi na tom s dorozumíváním v Česku?

Rozuměl ti tu někdo francouzsky, nebo mluvíš především anglicky?

Většinou se dorozumívám anglicky, pokud mi lidé

nerozumí, tak především rukama a nohama. Jednou za měsíc chodím do Café Français v Liberci, kde se mluví francouzsky.

Máš rád české jídlo? Je česká kuchyně lepší než ta francouzská?

Francouzská kuchyně je nejlepší na světě, každý to ví, ale zdejší jídlo mi také chutná. Držková, guláš, ... Budu teď muset více sportovat, abych dohnal to, co jsem tu nejedl.

A co české holky?

Na české holky se nekoukám, má žena by z toho nebyla nadšená.

Děláš nějaké sporty? Překvapili tě v ČR některé sporty, které z Francie neznáš?

Každé ráno běhám, teď v Liberci běhám okolo zoo, kde se mi moc líbí. V ČR jsem poprvé vyzkoušel orientáček. Trochu jsem bál, ale uspěl jsem a ani jsem nedoběhl poslední.

Jak jsi na tom s francouzskou Ligue 1? Komu fandíš?

Nesleduji žádný sport, takže nikomu.

Co plánuješ dělat dále po návštěvě na naší škole? Kam se chystáš?

Nějaký čas strávím se svou dcerou v Bangkoku a pak se vrátíme do Kanady, kde nás čeká moje žena Isabell. Poté pojedou do Číny učit.

Které státy jsi navštívil? Kam by ses ještě rád podíval?

Navštívil jsem hodně míst, protože mám rád cestování a poznávání nových lidí. Zbožňuju Indii a chtěl bych se tam vrátit. Dále bych rád poznal i Jižní Ameriku, byl jsem zatím jen v Brazílii. Mám rád také Nepál.

Navštívil jsem USA, Kanadu, Mexiko, Belize, Kubu, Brazílii, Novou Kaledónii, Vanuatu, Austrálii, Nový Zéland, Francii, Belgie, Nizozemsko, Španělsko, Portugalsko, Česko, Polsko, Anglii, Švýcarsko, Indii, Srí Lanku, Maledivy, SAE, Thajsko, Malajsií, Singapur, Hong-Kong, Bali, Maroko, Tunis, ...

Jaké umíš jazyky? Umíš už něco česky?

Umím dobře francouzsky, středně anglicky a také španělsky. Naučil jsem se i spoustu českých slov, mám však problém s jejich výslovností a jejich psaním. Umím třeba: „Dobry den, dobry rano, ahoy, akce, sleva, gulasova, maso, maslo, syr, brambore, chleb, ulice, patro, namestie, pristi zastavka, sjem francous.“

... s paní profesorkou Langerovou

Někteří profesori a profesorky nás letos opouštějí. Bude se jim po nás stýskat? Zeptali jsme se paní profesorky Langerové, pana profesora Flégla a paní profesorky Wiedenové.

Jak jste se dostala k nám na školu?

Na školu jsem poprvé jako učitelka přišla hned po studiu na FFUK v Praze v roce 1977, ale kmenovou školu jsem měla na Gymnáziu ve Frýdlantě, takže tady jsem byla jen 2 dny v týdnu. Učila jsem i několik současných učitelů na škole. Moje, byť pouze roční, působení mělo 1 výhodu - z okna jsem mohla sledovat svého manžela, který na Dukle "kroutil" svoji roční vojenskou službu. Poté jsem se na školu vrátila až v roce 1992, když p. prof. Cvrčková zakládala soukromé gymnázium, takže na naší škole byl potřeba nový vyučující ČJ-AJ. Současně měla končit Střední zdravotnická škola jako škola střední, kde jsem v té době učila, a měla se stát studiem pouze pomaturitním, takže bych tam neměla úvazek.

Po téměř půlročním váhání (měla jsem na gymnáziu dceru a nechtěla jsem učit na stejné škole, kde jsem měla dítě) jsem se rozhodla oslovit paní ředitelku a byla jsem přijata.

Jak dlouho už u nás učíte?

Na škole učím 22 let a také jsem tu 4 roky studovala.

Jaká byla za ty roky vaše nejoblíbenější třída?

Těch oblíbených tříd bylo za ty roky poměrně dost, ale musím říct, že pokaždé to byly třídy víceletého gymnázia. Nevím, proč to tak bylo, možná proto, že jsem mohla být svědkem toho, jak se z dětí stávají dospělí lidé,

možná proto, že jsem měla pocit, že nás - učitele více takzvaně "berou". Je to jen můj osobní pocit, ale vždycky jsem třídy víceletého gymnázia učila moc ráda. A na letošní kvartu nezapomenu určitě, ta se mezi moje oblíbené třídy už zařadila. **Máte nějaký nejhezčí zážitek?**

Tak to je "zapeklitá" otázka, protože těch krásných zážitků bylo hodně a vybrat nějaký NEJ je hodně těžké. Ale třeba jedna taková vlastně maličkost. Na naší škole studoval herec Ladislav Hampel a z AJ jsem mu většinou dávala 4. Nebyl hloupý, ale učení moc nedal. Celá ta skupina byla moc fajn z lidského hlediska, ale učit se jim nechtělo. V hodinách byli hrozně "ukecaní, samá srandička". Jednou jsem přijela po trhání zubu moudrosti, oteklá, ztuhlou pusou, takže náladu na jejich fóry jsem opravdu neměla. Všichni byli tak hodní a pozorní, až jsem z toho byla nespokojená a Láďa tomu dal korunu slovy: "Paní profesorko, vám fakt asi není vůbec dobře, vy se dneska vůbec neusmíváte." Je to hloupost, drobnost, ale mě to v tu chvíli moc potěšilo. Jednou zase přišla neplánovaně inspekce do dost neukázněné třídy, takže jsem byla "pěkně opocená" a paní inspektorku jsem předem varovala. Třída "šlapala jako hodinky", nikdo nevyrušoval, všichni se hlásili a uměli a paní inspektorka se na mě s údivným úsměvem obrátila slovy, jestli je opravdu v mých očích tahle

třída problémová. Samozřejmě krásné chvíle jsme zažili na zahraničních zájezdech, ve Sloupu na "anglickém" soustředění, ale mně asi vždycky největší radost udělaly právě ty drobnosti, které mi ukázaly, že si (snad!!!) se studenty docela rozumím.

A nejhorší zážitek?

Nejhorší zážitek je vždycky asi ten, kdy se člověk bojí o svěřené děti a to se nevyhnulo ani mně... Jednou se student v Dolomitech rozhodl, že jdeme pomalu a vydal se k autobusu po vlastní ose. Nic nám neřekl, mobily nebyly, takže jsme s kolegyní cestou parádně zešedivěly hrůzou, co s ním je. Naštěstí byl opravdu u autobusu, ale ještě dneska se divím, že to "přežil", protože náš vztek pramenící ze strachu o něj byl opravdu "na hraně".

Je něco, co vás na studentech štve?

Co mě štve? Asi jen běžné věci, které vlastně patří k jejich věku, takže zapomínání, lajdáctví, lenost. Ale asi nejvíc mi vadí, když se z nás studenti pokoušejí dělat "pitomce" tím, že stahují materiály z internetu a pak nám je předkládají jako vlastní výtvary, když neumějí přijmout trest - 5 za opisování (ať opisují, ale musí opisovat tak, abychom je neviděli), když "svalují vinu" za své studijní výsledky na kantory.

Po čem se vám bude nejvíc stýskat?

Po studentech, po atmosféře třídy.

... s panem profesorem Fléglem

Jak jste se k nám na školu dostal?

To jsou takové náhody, které se v životě stanou. Před devíti lety tu zde studovala jedna nemocná studentka, a protože se paní Gebouská, která byla v té době těhotná, bála, tak ze školy raději odešla. A protože matka té nemocné bývala moje spolužačka a taky kamarádka bývalé paní ředitelky, tak mi najednou volala právě paní ředitelka, jestli bych na 4 měsíce nezaskočil, než se najde regulérní učitel. No, a už jsem tady 9 let.

A jak se ze 4 měsíců stane 9 let?

Tak jednak mě chytla ta kantořina, protože jsem z učitelské rodiny, a jednak jsem měl i dobré reference od studentů. Tak už nikoho nehledali a přemluvili mě a já jsem v září nastoupil jako regulérní učitel.

Cítil jste se tu špatně jako nováček?

Ne, vůbec. Já jsem docela komunikativní typ a navíc ten ensemble (= sbor) těch učitelů taky, takže jsem velice rychle zapadl. Navíc jsem v kabinetě,

kde jsou samé uchechtané baby a ty mi pomohly usnadnit vstup do téhle učitelské branže.

Jak jste se to naučil se studenty?

Tak ze začátku jsem koktal a nevěděl jsem, jak do toho. Ty děti mi pomohly, protože mě usměřňovaly, a nakonec mě naučily i učit.

Jaká byla za ty roky Vaše nejlepší třída (kromě nás)?

Mně se poštěstilo učit v třídě, kterou jsem doprovázel asi 5 let, až do oktávy. A ta moje půlka francouzštinářů byly samé holky, a tak jsme se nějak skamarádili a do dneška se stýkáme a chodíme do hospody.

Jaký byl Váš nejhorší zážitek?

Nejhorší zážitky si nepamatuju. Já si pamatuju jen ty dobré zážitky a ty horší asi ne. Někdy to bylo k poděláním, abych to řekl slušně, ale vždycky se z toho člověk nějak vymaní a najde si nějakou metodu, jak to zlepšit. Nechci žádnou třídu jmenovat, i když jednu mám sto chutí, ale to se nedělá.

Jezdí s Vámi hodně studentů naší školy do Francie?

No, to je zvláštní. Protože jednak tu proběhly ročníkové

cesty a já za těch 9 let jsem jich odjel 8, všechny do Francie. A kromě toho se mi hlásili studenti po skupinkách, vozil jsem je do Paříže a vždycky jsem je přivezl nadšené.

Máte nějaký vtipný zážitek z ročníkových cest?

No, vtipný... Měli jsme kolikrát docela maléry, které s odstupem času vypadají vtipně. Bylo to asi před 5 lety, když jsme byli v Paříži. Večer se studenti nechali spočítat, leželi všichni na pokojích a po kontrole se vydali na nějaké nedaleké sídliště. A tam měli potyčku s černochoy, takže jsem byl se 4 kluky v nemocnici.

Měl jste teď nedávno narozeniny, jak jste je oslavil?

Já jsem měl zvláštní narozeniny. V den svých narozenin jsem totiž vdával dceru, tak to byl takový dárek. Dostal jsem zeťáka, všechno proběhlo úžasně, klaplo počasí a moje holka, která čerstvě odpromovala, tak je i čerstvě vdaná.

Šárka Kadavá

... s paní profesorkou Wiedenovou

Je něco, na co budete dlouho vzpomínat? Nějaké zážitky, věc, místo tady na škole?

Spíš než věc nebo místo, mi budou scházet ti skvělí lidé, které jsem učila.

A je něco, co byste chtěla zvýdvihnout?

Určitě ti, kteří se nějak zařadili do života, jsou z nich odborníci nebo skvělé učitelky a dělají tím radost nejenom svým blízkým, ale i mně.

Jak byste sama sebe jako učitelku zhodnotila?

Já jsem nikdy nebyla jako učitelka. Spíš jsem se cítila být normální ženou a psycholožkou a v podstatě jsem vždycky chtěla, aby lidé přemýšleli, to je samostatný a nikdy mi nešlo o vědomosti a jak mě znají mnozí studenti, nešlo mi ani o známky. Zámka nebyla důležitá – důležitý byl výsledek, co si z toho učení vezmou.

Jak jste sama před chvílí zmínila, že nejste profesí přímo učitelka, co vás vedlo k tomu, dát se TOUHLE cestou?

V podstatě život sám, protože když jsem nastupovala do profese, to bylo ještě za totáče, tak nebylo místo pro mě jako pro psycholožku, protože tehdy byla doba trochu jiná a já jsem nevládla těmi správnými průkazy, takže mi nezbylo nic jiného, než jít do školy. A to byla vlastně moje první štače, učit ve škole – na střední pedagogické škole. A potom, když se změnila situace, tak jsem se vrátila k tomu, co jsem vystudovala a v podstatě od poradenství, přes učitelství na vysoké škole, nemocnici, jsem se vrátila zpátky tam, kde jsem začínala.

Takže kdybyste měla možnost nějaké své profesní rozhodnutí změnit, tak byste neměnila?

Asi ne, ale jsem hrozně ráda, že jsem měla možnost dělat i jiné věci než učit, protože si myslím, že každá profese člověka obohatí a pak k té učitelké profesi se může vrátit.

A když se kouknete na začátek své pedagogické kariéry a na dnešek, je něco, co se za ta léta změnilo? Nějaké výrazné změny?

Výrazné změny jsou především v mém věku (smích). Když jsem začínala, tak jsem si myslela, že všechno, co vím, musím předat a dneska vím, že některé věci jsou nepředatelné a nedá se to předat tak, jak já bych chtěla a hlavně – každý si musí žít svůj život sám. Takže některé věci, které jsem tehdy po svých studentech a studentkách chtěla, dneska už samozřejmě nechci, protože vím, že oni k tomu dojdou svojí vlastní cestou.

Co byste vzkázala svým studentům? Ať už těm, kteří mají maturitu z psychologie za sebou, nebo těm, které teprve čeká?

Jděte rovně životem a neuhýbejte z cesty. Uhněte jenom tam, kde byste mohli ublížit někomu jinému. Mám vás ráda, bude se mi stýskat.

Míša Palaščáková

Hlášky tercie 2013/14

Třída tercie celý tento školní rok sbírala vtipné hlášky našim profesorů, tady jsou ty nejlepší z nich.

Pan profesor Thelen - D

„Myšlenka sjednoceného Německa vznikla na studentské ochlastopárty.“

Pan profesor Král - ON

„Něco je s tím počítačem?“
„Ano, musíte ho nejdřív zapnout.“

Paní profesorka Rašínová - ŠKOLNÍ EXKURZE

„Michale, nemáš s sebou náhodou křížovej šroubovák?“ „No, náhodou tady jeden mám“

Paní profesorka Horanová - ČJ

„Jestli spolu budeme ve při, tak já budu svině.“

Pan profesor Jošt - INF

„No, musíte si dát pozor, když dokupujete Ramku, aby vám do toho počítače pasovala. Jinak to tam nedostanete...no, leda kladivem.“

Paní profesorka Frintová - FY

„Minimální velikost objektu je asi 20cm.“
„A je nějaká maximální?“
„No, aby ti to sem nemusel stěhovat jeřáb.“
„Sakra, můžu si zavolat?“

Pan profesor Král - ON

„Hypervitaminoza - moc vitamínů. Stalo se to někdy někomu?“
„No já když jsem byl malej, tak mě máma předávkovala Jupikem.“

Pan profesor Thelen - D

„Já doufám, že z vás jednou nebudou neurochirurgové. To by pak všichni po Liberci chodili s lobotomií.“

Paní profesorka Frintová - FY

„Paní profesorko, já se omlouvám, já nemám hotovou druhou úlohu.“
„Jako, že jednu máš a druhou ne?“
„No, tu první jsem stihnul o matice.“

Čím se baví gympláci

Paní profesorka Langerová - AJ

„Vy jste jak ta kyselina sírová, ta taky furt něco žere.“

Paní profesorka Gebouská - FJ

„Paní profesorko, předstíráte zájem?“
„A docela se mi to daří, ne?“

Paní profesorka Rašínová - M

„Kde je třídnice?“
„Nevím, já jí naposledy někomu omlátila o hlavu.“

Pan profesor Král - ON

„Věci nemají paměť, teda kromě externího hard disku“

Pan profesor Holý - BI

„Ale kluci, česat se můžete až po hodině, no to si tady rovnou můžete vytáhnout rtěnku.“

Pan profesor Thelen - D

„Všichni obrozenci se vyznačovali tím, že chodili do jedny hospody a spali s Boženou Němcovou.“

Pan profesor Král - ON

„I když zabijete sousedovi psa, tak budete potrestáni.“
„A mouchu?“

Paní profesorka Horanová - ČJ

„Je to u zvířat a ženy k tomu bývají metaforicky přirovnávány. Ne Lucie, kráva to není.“

Pan profesor Thelen - D

„Co si tam hrajete s tím zvířetem?“
„To je penál pane profesore.“
„No to já vím, přece nejsem žádná retardovaná žížala.“
„...O 15 sekund později...“
„Sakra, já už si s tím hraju taky.“

